

Papież Franciszek

Gdzie byś się nie znajdował – buduj! Jeśli okazałeś się na ziemi – wstań! Nigdy nie pozostawaj na ziemi. Pozwól, aby ktoś ci pomógł się podnieść. Jeśli siedzisz – wyjdź w drogę! Jeśli paraliżuje cię smutek – przepędzaj go dobrymi sprawami. Jeśli czujesz się spustoszony lub demoralizowany, proś, by Duch Święty mógł znowu wypełnić twoją pustkę. Buduj pokój wśród ludzi i nie słuchaj głosu tych, co sieją nienawiść i rozłam. Ludzie, gdyż różnią się między sobą, zostali stworzeni, by żyć razem. Ze sprzecznościami, w cierpliwości. Kiedyś spostrzeżesz, że każdy nosi w sobie cząsteczkę prawdy. Kochaj ludzi. Kochaj każdego z nich. Szanuj drogę wszystkich, jaką by nie była: prostą czy krętą, ponieważ każdy ma własną historię. Każdy z nas może ją opowiedzieć. Każde dziecko, które się rodzi, to obietnica życia, które po raz kolejny okaże się mocniejsze niż śmierć. Każda miłość, która powstaje, to moc zmiany, która dąży do szczęścia.

Fragment przemówienia podczas ogólnej audyencji w Watykanie, 20.09.2017 †

Ks. bp Aleksander Kaszkiewicz

MWszyscy dobrze wiemy, że człowiek dzisiejszy – często duchowo zaniedbany, zagubiony, nieraz zbuntowany, lecz mimo wszystko poszukujący sensu życia i w głębi swego serca

tęskniący za prawdziwymi trwałymi wartościami – bardzo potrzebuje kapłanów i stawia przed nimi coraz wyższe wymagania. Kapłan ma być prawdziwym pasterzem swego ludu – świętym, zapatrzonym z wiarą i miłością w Chrystusa Pana, autentycznym w tym, co głosi i jak żyje, kochającym wiernych ojcowską miłością, będącym dla nich niezawodnym przewodnikiem duchowym w drodze do Boga.

Aby kapłani jutra mogli sprostać tym wyzwaniom, należy uczynić wszystko, by seminarium – jak czytamy w adhortacji apostolskiej Jana Pawła II „Pastores dabo vobis” – było prawdziwą „wspólnotą wychowującą, której kształt jest określony przez jej specyficzny cel: towarzyszenie przyszłym kapłanom w ich powołaniu, a więc rozeznanie powołania, pomoc w przyjęciu go i przygotowanie do przyjęcia sakramentu święceń z właściwymi mu łaskami i obowiązkami, dzięki którym kapłan upodabnia się do Jezusa Chrystusa Głowy i Pasterza, zostaje uzdolniony i zobowiązany do udziału w Jego zbawczej misji w Kościele i w świecie” (PDV, 61).

Fragment przemówienia na Inauguracji nowego 2017/2018 roku akademickiego w WSD w Grodzie, 23.09.2017